

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

ד"ר אייר תשפ"א • גליון 158 • פרשת במדבר

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:54	20:09	19:08	
20:58	20:12	19:06	ירושלים
20:55	20:10	19:09	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

הבוטח בה'

דוד המלך היה כל כולו אהבת תורה ובטחון בקב"ה

התורה הקדושה

סיפור הרה"ג ר' פנחס משה לנדמן שליט"א, אשר אביו – הגאון רבי נתן נטע שליט"א, רב העיר חולון, היה נותן הכשרות בחברת 'טמפו' למשקאות במפעלה ששכן באותם ימים בחולון. כמקובל בחברות גדולות, גם כאן ערך המפעל סיורים בחדריו ובמבואותיו, סיורים מרתקים המאפשרים ללמוד על אופן הייצור ועל התהליך המלא שעובר המשקה, מאז היותו מים פשוטים ועד הפיכתו לבקבוק מתוק וגזוז, תוסס ומרענן, מצופה בתווית מזמינה ונוצצת על המדף במרכול...

באחד מצמתי התפעול, באולם שבו עומד הדוד הענקי המכיל את המים רגע לפני שהם הופכים למתוקים, ישנו חדר סודי. כל העובדים במפעל רואים אותו, אך אינם יכולים להיכנס בעדו. גם הסקרנים שבהם אינם יכולים להציץ אל תוכו, באשר הוא נעול על מסגר ובריאח בשעות הביקורים, נפתח לפרקי זמן קצרים בשעות בהם אין אנשים זרים גם לא בחניון המפעל...

בניו של הרב נותן הכשרות, ניתנה להם רשות להיכנס למפעל גם מחוץ לשעות הביקורים, אך גם עליהם – נאסרה כל הצצה לחדר הסודי. היחידים שהחזיקו את המפתח ורשות להיכנס לחדר זה, היו מנהל המפעל בכבודו ובעצמו, והרב נותן הכשרות – שעליו לפקח על כל החומרים הנכנסים אל תוך המשקאות. פרט לשניים האלה, איש לא הורשה להיכנס לחדר, ואף לא להציץ פנימה...

מה יש בחדר זה שהוא כה סודי? מדוע נאסר על כולם להיכנס לשם, בלי שום פשרות? החדר הזה, הוא החדר בו מוחזקים התמציות הסודיות, מהן מופק טעם משקה הקולה המפורסם.

זה בדיוק מה שקורה בחג השבועות. הקדוש ברוך הוא נוטל את בני ישראל לסיור במרתף הסודי והשמוע ביותר. הוא מעניק לבני ישראל את המתנה המופלאה של להגות בתורה, להתקשר ולהתחבר עם בורא עולם באמצעי יומיומי זמין, לעסוק כל יום כל השנה בחכמה אלוקית שמימית, הכוללת את 'נוסחת ההפעלה' הסודית של היקום כולו. - - -

אומר שבא בשם ה' וכן קשה גם בתהלים כתוב אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נכיר. וכי לדוד המלך לא היו סוסים ורכב בצבא? אלא הפירוש כך: אלה ברכב ואלה בסוסים - **שהם שמים מנטחם ברכב וסוס**, אבל אנו צריכים צבא, אבל הביטחון שלנו בקב"ה. "סוס מוכן ליום מלחמה ולד' התשועה!" צריך את ההשתדלות אבל הבטחון הוא בה'!

זה שכתוב "אין המלך נושע ברב חיל גיבור לא יצל ברב כח, שקר הסוס לתשועה וברב חילו לא ימלט" (תהילים לג). שקר של הטנק הוא שהוא מושיע, הסוס, הטנק הצוללת, שקר שלהם התשועה! לה' ישועה! "ה' איש מלחמה ה' שמו".

הנה במלחמת ששת הימים, שלא בטחנו בכחנו, כל צבאות ערב היו נגדנו, היתה סייעתא דשמיא למעלה מדרך הטבע, והגויים הובסו. ואילו בערב מלחמת יום כיפור, שהיו בממשלה ובצבא ובתקשורת הארורה דיבורי הרב על צבא מוצלח ובלתי מנוצח, אוי לערבים שיעיזו להרע לנו הוכנו שוק על ירך עם אלפי יהודים הרוגים, ואלפים רבים פצועים, וכמעט מי יודע מה היה פה עם הערבים ימ"ש. הקב"ה שונא שאומרים כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה. אמנם צריך צבא טנקים ומטוסים, אבל צריך לדעת שהקב"ה הוא המושיע. והראה להם הקב"ה מכל הכיוונים, שרק לה' ישועה. הסורים כבר היו בגשר בנות יעקב, הצבא המצרי פרץ קדימה. המצב כבר היה אחר יאוש. זה שאמר דוד לגלית אתה בוטח ברכב וחנית אבל אני בוטח בו יתברך, וממילא די לי באבנים, כי אם ה' רוצה להושיע אותי יושיע אותי גם באבנים. אצל הגויים יש כלל, כמו שאין עשן בלי אש אין מלחמה בלי הרוגים, אבל אצל עם ישראל זה לא כך, אנחנו למעלה מדרך הטבע, המלמד ידי לקרב אצבעותי למלחמה, אלף למטה אלף למטה יצאו למלחמת מדיין, ואז"ל שיצאו אלף למלחמה ואלף כנגדם לומדי תורה, והמה מעידים "ולא נפקד ממנו איש", אין אפי' פצוע אחד. החזית של עם ישראל זה בית המדרש, ההצלחה של החיילים במלחמה זה בזכות לימוד התורה ועמלה, אם בחוקותי תלכו וחרב לא תעבור בארצכם!

חג השבועות נפטר דוד המלך ע"ה, שהיה ענק בענקים, רגל רביעי במרכבה, שחיבר את ספר התהלים. כל פסוקי התהלים מלאים בביטחון בה' וישועתו ברוחניות ובגשמיות: אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר. רבים מכאובים לרשע, והבוטח בה' חסד יסובבנהו. בטחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

איזה ביטחון היה לדוד המלך בקב"ה! גלית הפלשתי, כולם רעדו ממנו, כמסופר בנביא (שמואל יז) וכל איש ישראל בראותם את האיש וינסו מפניו וייראו מאד: כולו פלדה! ויאמר דוד אל שאול אל יפל לב אדם עליו עבדך ילך ונלחם עם הפלשתי הזה! ויאמר שאול אל דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי הזה להלחם עמו כי נער אתה והוא איש מלחמה מנערו: ויאמר דוד אל שאול רעה היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת הדוב ונשא שפי מהעדד: ויצאתי אחריו והכתיו והצלתי מפיו ויקם עלי והחזקתי ובקנו והכתיו והמיתיו:

גם את הארי גם הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם כי חרף מערכת אלוקים חיים ויאמר דוד ה' אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא יצילני מיד הפלשתי הזה ויאמר שאול אל דוד לך וה' יהיה עמך: וילבש שאול את דוד מדיו ונתן קובע נחשת על ראשו וילבש אתו שריון: ויחר דוד את חרבו מעל למדיו ויאל ללכת כי לא נסה ויאמר דוד אל שאול לא אוכל ללכת כי לא נסיתי ויסרם דוד מעליו: ויקח מקלו בידו ויחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ויבליקוט וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי.

במה בא אליו דוד המלך, באר-פי-גיי? בחמשה חלוקי אבנים!! וקליט שואל אותו: הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות? דוד עונה לו: אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא אליך בשם ה' אלוקי ישראל שחרפת היום... וישלח דוד את ידו אל הכלי ויקח משם אבן ויקלע וין את הפלשתי אל מצחו ותטבע האבן במצחו ויפל על פניו ארצה... ואמרו חז"ל, אבן אחת הוא זרק, אבן אחת לא יותר, האבן חודרת בין השריון למצח, מפילה את גלית, והוא נופל על פניו, לא לאחריו כדי שיוכל דוד לחתוך ראשו במהרה ולא יצטרך ללכת את כל ארכו. זה כח בטחנו של דוד המלך!

וצריך להבין, הרי גם דוד המלך בא באבנים, למה

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אומם לתקיים
אלפי טלמי צארי המרשה
להצלחתכם אז לעיני קדושתם
התקשרו עכשיו: 05-04-203-01-01

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון
סילגית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

המנתח המופתע

היה זה כמה שעות אחרי ניתוח, שבוצע בלבו הוזק והטהור של כ"ק האדמו"ר מצאנו קלויזנבורג זי"ע. הרבי כבר לא היה אדם צעיר, ועצם ביצוע הניתוח במקום רגיש כמו הלב – היה בו כדי לעורר דאגה של ממש. מה עוד שהרופאים לא היו תמימי דעים באשר לסיכויי ההצלחה, אך הסכימו כי אחרי ניתוח שכזה יצטרך הרבי לעבור תהליך שיקום ארוך, עד שמערכות גופו ישובו לאינן.

מחוץ לחדר הניתוח, כבר המתינו בתפילה ובמתח הולך וגואה משפחתו של הרבי, כמו גם מקורביו. שפתותיהם לחשות תפילה, ועיניהם מרותקות אל דלת חדר הניתוח. בכל פעם שיצא רופא או אח לכל צורך שהוא, נתלו בו עיניים מצפות לבדל מידע, ממתנות לשביב של תקוה...

כעבור שעות ארוכות, נפתחה הדלת לרווחה והמנתחים יצאו, פושרים מעליהם את חליפות הניתוח הירוקות, ונעמדים להסביר את מסקנות הניתוח והמשך התהליך הרפואי הצפוי. 'הניתוח הצליח בחסדי שמים', פתח המנתח הבכיר, 'אך עם זאת עלינו להמתין עוד ולראות אם וכיצד הרבי מצליח להתאושש. בדקות הקרובות יתעורר הרבי מההרדמה, אך היהרו נא לא להפריע את מנוחתו ולא לאפשר להטריו. עליו לנוח מנוחה מליאה ורגועה במשך מספר ימים, רק כך יוכל להתאושש...'

אחרי אשפוז בן כמה ימים, הועבר הרבי להמשך התאוששות בביתו. הרופא הבכיר התכוון להמשיך להגיע מדי יום לראות מה שלום הרבי, ולהנחות לגבי הטיפול בו. אך כבר בעת השחרור הורה, כי על הרבי להיות במנוחה מוחלטת במשך כמה שבועות, כדי שיתאושש ויוכל לשוב למלא את תפקידו במלואו...

היה זה בביקור הראשון של הרופא, למחרת השחרור. הרופא נכנס לחדר הרבי, בדק מה שבדק, אישר שהכל בסדר, וחזר והורה כי על הרבי להיות במנוחה. עוד הפרופסור מדבר, והנה נשמע קולו החלוש קמעא של הרבי...

לבוא ולצפות בו. על מיטה גדולה ישב הרבי – המנותח מלפני כמה ימים, וכולו קורן מאושר, מוסר שיעור מעמיק כזקן ורגיל. נופף באצבעו אל על, סובב את אגודלו ב'זאגט די גמרא' נלהב, ומתלהט כולו למראה סתירה ברמב"ם – אותה יישב באופן שגרם לחיוכו להתרחב כאולם...

מולו, ישבו תלמידים מקשיבים, והאזינו בקשב רב לשיעור המעמיק, שלא היה רק שיעור בסוגיא, אלא שיעור מוחשי באהבת תורה, בקשר שאינו ניתן להפרדה בין יהודי לתורה, שהיא מקור חיותו ועוצמתו. והרבי, בסבלנות אין קץ ובהתלהבות של עלם צעיר, מיישב ומסביר, מוסיף ומבהיר...

הרופאים הביטו בו בהלם. רבות ראו בהיסטוריה הרפואית, אך למחזה כזה לא היו עדים מעולם. מנותח מלפני כמה ימים ימסור שיעור בלהט שכזה? בחדווה שכזאת? בעיזו נעורים בולט וחינני?

רק אחר כך הסביר הרבי בנועם שיח: 'צודקים הרופאים, בוודאי. אדם אחרי ניתוח לא יכול לתפקד, עליו לנוח ולחזור לכוחותיו. אך בלי תורה – איך אוכל לחזור לכוחותיי? בלי לשוב ולהתחבר למקור החיים – איך אוכל להירפא? מנין לי כוחות, אם לא מהשיעור העמוק?' - - -

כך חי הרבי, כך ראה את התורה. התורה היא מקור אנרגיה לחיים, נושעת בנו כח, מעניקה לנו יכולת לחיות. החיבור לתורה נותן לנו טעם בחיים, מעניק לנו אפשרות לנהל חיים, בלי התורה לא נוכל לשרוד ולו לשעה קלה!

על כך, אנו מודים ושמחים כל כך היום, בקבלת התורה. כי היא הנותנת לנו חיים!

הרבי הקדוש שכב במיטה, חיזור כסיד אך עיניו יוקדות בלהט. 'אדוני הרופא', אמר בפשטות, 'רצוני לומר שיעור לתלמידי הישיבה. הרי כבר כמה ימים שלא נערך השיעור היומי בשל הניתוח, ועתה, בחסדי שמיים חזרנו הביתה, האם אוכל לקרוא את התלמידים לכאן ולמסור להם שיעור?'

הרופא ובני המשפחה, הביטו המומים ברבי, מופתעים מהבקשה עד אין קץ. 'הרי ברגע זה אמרת' פתח הרופא, 'כי על הרבי לנוח מנוחה מליאה עוד כמה שבועות לפחות. שיעור עכשיו? פשוט לא בא בחשבון!'

אך הרבי לא זז מעמדתו כמלוא נימה: 'כי הם חיננו!' קרא הרבי בהתלהבות, 'בלי תורה, בלי שיעור, מה טעם יש לחיים? לשם מה אנו זקוקים לניתוחים? אדוני הרופא, ההיפך הוא הנכון! אם לא אמסור שיעור לא אצליח להתאושש ממשכבי! רק אם אחזור לעסוק בתורה, רק אם אשוב לשחות בנבכי סוגיותיה – רק כך אוכל לחזור לאינני!'

הרופא הביט ברבי בפליאה, אך יותר משהמילים שכנעו אותו, היה משהו בטון הברור והנחרץ של הרבי שהוכיח כי זה המצב לאשורו... הרבי לא יכול להתאושש בלי תורה, אין לו סיכוי לחזור לעצמו בלי שיעור... יש לעדכן את הידע הרפואי – ישנם אנשים שהמנוחה הרת אסון עבורם, רק סוגיא חמורה יכולה להשיב אותם לכוחותיהם...

'אני מוכן שהרבי יאמר שיעור', אמר הרופא לבסוף, 'אך עלי להישאר כאן להשגיח...! סיכס. נחה דעתו של הרבי מההסכם – התלמידים יקראו לשיעור, הרבי יאמר שיעור, והרופא ישגיח שהכל בסדר...'

כשעה אחרי, המחזה היה כל כך בלתי יאמן, עד שהרופא מיהר להזעיק את חבריו מבית החולים

" אין לו סיכוי לחזור לעצמו בלי שיעור... יש לעדכן את הידע הרפואי... "

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

הייגו עכשיו:

03-570-12-12

***ההפצה הינה במחיר סמלי**

הלכות חג השבועות

א. מנהג עם ישראל להישאר ערים בליל חג השבועות, וכתוב בזוהר הקדוש שחסידי ראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה, ועוד כתוב בזוהר כל אלו שמתקנים את התיקון בלילה הזה ושמחים בו, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מברך אותם בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון.

ב. ידוע המעשה שמביא השל"ה הקדוש (בספרו שני לוחות הברית מסכת שבועות אות ה') שרבי יוסף קארו ורבי שלמה אלקבץ ועוד כמה חכמים ישבו ועסקו בתורה בליל חג השבועות ולמדו כך כל הלילה, והנה באמצע הלילה התחילה השכינה לדבר אליהם, ושבחה אותם ופארה אותם על מעשיהם אשר הם עושים, וכמה בשמים שמחים בתורה שהם עוסקים, ועיין שם באורך המעשה.

ג. כתב בכף החיים בשם המגן אברהם שהטעם שעוסקים בתורה בלילה הוא לפי שהיו עם ישראל ישנים באותו לילה של מתן תורה, ולכן ה' יתברך נתן קולות וברקים כדי להעיר אותם, וכדי לתקן את השינה שעם ישראל ישן אנחנו נשארים ערים בלילה הזה.

ד. המנהג להישאר ער בליל חג השבועות הוא דווקא לגברים אולם הנשים אינם צריכות להישאר ערות בלילה. והנכון שהגברים ילמדו את התיקון שנדפס בסידורים שנכתב על ידי הזוהר והמקובלים, ועל פי דעת המקובלים אין ראוי לקרוא משניות בלילה של חג השבועות, ומכל מקום מי שרוצה ללמוד גמרא או הלכה או מוסר יש לו על מה שיסמוך.

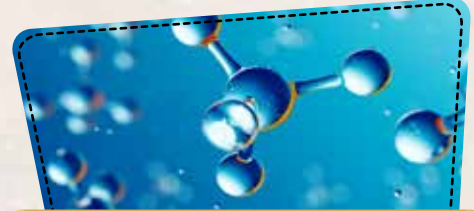
ה. אדם שידוע שאם ישאר ער כל הלילה לא יהיה מרוכז בתפילה ויבוא לידי שינה בשעת התפילה וקריאת התורה, לא ישאר ער כל הלילה, אלא ישאר בלילה כמה שיוכל וילך לישון כדי שבתפילה ובקריאת התורה יהיה ערני, ויתפלל בכוונה.

ו. העוסקים בתורה שלומדים כל הלילה ומביאים לפניהם שתייה או דברי מאכל, יברכו ברכה אחת על כל מין שיגישו לפניהם (כגון מזונות או שהכל) ואז אינם צריכים לברך שוב על כל מה שיביאו לפניהם במשך כל הלילה, וטוב שיכוונו בשעת הברכה לפטור את כל מה שיביאו לפניהם, אולם אם יצא מחוץ לבית הכנסת או בית המדרש (תחת כיפת השמים) ואחר כך חזר, צריך לחזור ולברך שוב על דברי המאכל או המשקה מכיוון ששינוי מקום נחשב להיסח דעת.

ז. אם נשאר ער כל הלילה מנהג הספרדים ועדות המזרח שהוא בעצמו מברך ברכות השחר וברכות התורה לאחר עלות השחר, ואין צריך לשמוע מאדם אחר שישן בלילה על המיטה, ולכן כשיגיע עלות השחר יטול את ידיו שלוש פעמים ויגב, אך לא יברך ברכת "על נטילת ידים". וברכת אשר יצר יברך רק אם עשה צרכיו ומשיך ברכות השחר.

ח. יש נוהגים לטבול במקוה לפני עלות השחר, ואלו שנוהגים כן יזהרו שלא לטבול במקוה חם, אלא יטבולו במקוה קר או במקוה פושר עד 38 מעלות. אולם מי שרוצה להתקלח בבית במים חמים ביו"ט מותר (אף שבשבת אסור להתקלח במים חמים או פושרים), ובבית המרחץ (וכן מקוה) אסור להתקלח במים חמים כלל.

ט. יש הנוהגים לעמוד על הרגלים בשעת קריאת עשרת הדברות, והנכון שלא לעשות כן אלא ישב, אולם אם עולה אביו או רבו לקרות בתורה ועומד לכבוד מותר לו לעשות כן, מפני שכל עמידתו היא לכבוד אביו או רבו ולא מטעם עשרת הדברות. וכן אם הוא נמצא בבית כנסת שבו עומדים בשעת קריאת עשרת הדברות ואם ישאר לשבת יראה הדבר כאילו הוא מזלזל, יעמוד מתחילת הקריאה של העולה לעשרת הדברות, ונמצא שעומד כל הקריאה, והעמידה היא כבר קודם קריאת עשרת הדברות.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

האהבה - חמצן הנפשי!

אהבה וחובה, אינם נושאים הנוגעים רק בעולמם של ילדים קטנים-גם אם רק בגיל זה הם יכולים לפנות אל ההורה בשאלה גלויה: "האם אתה אוהב אותי?...". אם נבחן את מפת הצרכים שלנו, נגלה, כי אצל כולנו, האהבה מהווה צורך ראשון במעלה, אם כי-כמו בהרבה תחושות הנתפסות כילדותיות-אנו עוטפים את הצורך בכיסיים השמורים ל"אנשים בוגרים".

הצורך להרגיש מקובל ומעורר בעיני הזולת, מהווה אחד המרכיבים המרכזיים בתפישת חיי החברה שלנו כיצורים אנושיים. אנו לא קוראים לזה אהבה, אך מתכוונים לזה בדיוק. החיבוק החם שבעיני הילד בן השלוש נתפש כאהבה, מומר אצלנו לגילויי חיבה ואהדה, שאנו דורשים מסביבתנו הקרובה-בבית, בבית המדרש, בכולל האברכים ובמקום העבודה. כולנו, ללא יוצא מן הכלל, שואפים להיות מקובלים ונערכים, לפחות על ידי אלה שאנו מחשיבים את דעותיהם. במרבית המקרים, אנו גם משקיעים מאמצים די ניכרים כדי לרכוש את לבם של אותם אנשים, ולהביאם לידי כך שיאהבו אותנו.

כפי שידוע כל אחד מאתנו, מושתת החברה כולה על יחסי גומלין, שבהם משיב כל אחד לרעהו באותו מטבע שהוא נוהג עמו. החכם מכל אדם הצביע כבר על כך במאמר הכתוב "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם". העוסקים בנייתוח דפוסי התנהגות החברה, רק החרו והחזיקו בכך אחריו. מי שאינו רוצה להתכחש לאמתו, יודה, שלפחות בסתר ליבנו, כאשר אנו מצפים מאדם כלשהו להערכה, אנו מוכנים להעניק לו מידה מסוימת של "אשראי". כלומר, אנו מנסים לחבב אותו ולהעריכו לתקופת מה, בתקווה, כי נמצא אצלו גם גילויי חיבה כלפינו. כשאנו מקבלים ממישהו חיבה והערכה, אנו נמלאים רגשות דומים כלפיו ומעריכים אותו. מנגד, כאשר אנו זוכים ליחס מזלזל ופוגעני מצד אדם כלשהו, אנו מפתחים-כתגובה וכמענה-יחס של דחיה וסלידה כלפיו. יהיה האיש החשוב כפי שיהיה ויהא מעמדו איתן ובכיר משלנו עשרת מונים, לא נצליח להעריכו ולחבבו במידה ונחוש דחויים מצדו. הקשר עמו, יהיה בעינינו כדבר כפוי ולא נהיה מעוניינים בו, בדבריו או בדעותיו.

חלק הארי של המריבות והסכסוכים, נובע בראש ובראשונה מתחושת חוסר ההערכה, שצד אחד משדר כלפי רעהו או מהעובדה שאחד הצדדים חושב שהצד השני אינו מעריכו כראוי. מריבות חברתיות וגם מריבות-בית-זרעיהן נשתלו בעת שאחד הצדדים הרגיש שהצד השני אינו רגיש לצרכיו ואינו מכבד את דעותיו. אנשים אשר ביניהם שוררת בדרך כלל הערכה הדדית, יעשו הכל כדי לצלוח כל תקרית ולדלג מעל כל משוכה, ובלבד שהבסיס המשותף לשניהם תישמר, ומרקם היחסים שלהם לא יפגם. ברם, כשאחד חש או חושש שהשני אינו מעריכו כראוי, הוא עלול להיגרר, מתוך כאב או תיסכול, למתוח את החבל, גם במחיר ניתוק היחסים.

כאשר אנו באים לטכס עצה ולחקור כיצד להעצים את מידת השפעתנו על ילדינו, ובבואנו להכיר את האמצעים שבכוחם להגביר את רצון הילדים לציית לנו-עלינו לזכור כלל בסיסי זה ולדעת, כי דבר ראשון עלינו לחתור למצב בו ילדינו יעריכו אותנו ויחפצו לטפח את הקשר עמנו.

רק אם נמצא חן בעיני הילדים ונביא אותם לידי כך שיעריכו אותנו, נוכל להשפיע עליהם.

אם יחול פחות בהערכתם, על אחת כמה וכמה אם הקשר בינינו יתדרדר עד שילדינו ישנאו אותנו חלילה, תהפוך מידת יכולתנו להשפיע עליהם לקלושה ואפסית.

כלל זה, אינו תיאוריה פסיכולוגית מודרנית, אלא מציאות עובדתית שהוטבעה על ידי הבורא יתברך. שכן הכהן הגדול צריך להיות איש יפה תואר משכמו ומעלה. וכן כתוב בספר החינוך: "רוב פעולות בני אדם רצויות אל לב רואיהם לפי חשיבות עושיהן, כי בהיות האדם חשוב במראהו וטוב במעשיו, ימצא חן ושכל טוב בכל אשר יעשה בעיני כל רואיו, ואם יהיה בהיפוך מזה, פחות בצורתו ומשונה באבריו, ואם ישר בדרכיו, לא יאותו פעולותיו כל כך אל לב רואיו. על כן באמת ראוי להיות השליח שהכפרה תלויה עליו, איש חן יפה תואר ויפה מראה נאה בכל דרכיו, למען יתפשו מחשבות בני איש אחריו".

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

לותר מעט על רצינותינו

כאבידת הזמן" [נהיה למדן].

ר' חיים ששתק כל העת, פתח פיו ואמר אענה לך אך הפעם הזאת, דע לך בני כי הזמן חשוב הוא לי במאוד מאוד, ומדוע בכל זאת אני נשאר, שואל הנך?

הסכת ושמע: זה מכבר נודע לי כי בו בזמן שאני מגיע מכבדים אותי בעלי השמחה, אך אחרי החופה כשהרב הולך כנהוג לדרכו, או אז נפרצים חומות הצניעות וכו'.

על כן אמרתי בליבי שאשר עוד קמעא ואותר על רצינותי לעסוק בתורה למען אגדור פרצה זו. וכך הוי לאחר מספר שמחות העניין הסתדר.

בני ישראל צעדו במדבר בארץ ציה בלי מים, ודוקא שם קבלו את התורה.

"וממדבר מתנה" אומרים חז"ל שאין התורה נקנית אלא במי שמשים עצמו כמדבר, יהי רצון שנזכה.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

מספרים על הגאון רבי חיים קרייזווירט זצ"ל רב ואב"ד ק"ק אנטוורפן שהיה גאון עצום, ויחד עם זאת ענק במדותיו.

יום אחד ביקש ממקורבו שיוכיחו על מעשיו (כך מספרים גם על הגר"א שהיה שוכר מוכיח).

מקורבו סח לרב את חששותיו כי חרד הוא שמא הרב יקפיד עליו אם יוכיחו, אך הרב השיב שהוא ידקדק עמו יותר אם לא יאמר לו את חסרונותיו.

פתח ואמר בן משפחתו, 'כבוד הרב' כבר המון זמן שיש בליבי טענה, במחילה מכבודו.

כל הרבנים כשמגיעים לחתונה כזו או אחרת, מקדימים הם לבוא לזמן החופה והולכים לדרכם, מה שנקרא בז'רגון האידשאי 'נכבדות'.

אך הרב במחילה מכבוד תורתו לא זו בלבד שאינו הולך לביתו, אלא אף נשאר לריקודים ולסעודה, מה שנראה כלפי חוץ 'כאילו' אין הרב חס על זמנו ועל ביטול התורה שנגרם מכך, והרי אמרו חז"ל (מדרש שמואל ה, כג) "שאין לך אבידה

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילות עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של כל הזוהר הקדוש

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר "אור הפרשה" ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212